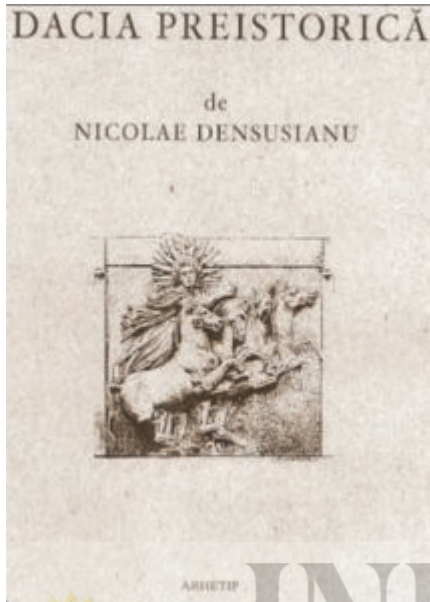

Contrar părerii majorității oamenilor, suntem înconjurați de foarte multe mistere. Unele au fost deja descifrate, altele vor mai fi deslușite în viitor, iar ultima categorie, incomprehensibilă nu va fi înțeleasă niciodată, oricât ne-am strădui. Omul însuși este cel mai mare mister al Creației, dincolo de tradițiile religioase ale lumii și dincolo de dogmatismul științei actuale.

*

Prin anii '60, când România era tutelată politic, economic, social și cultural de Uniunea Sovietică, un colectiv de arheologi români, în fruntea căruia se afla celebrul Dinu Rosetti, bineînțeles supravegheat îndeaproape de prietenii experți ruși, a inițiat cercetări arheologice pe un deal din imediata vecinătate a satului Popești, comuna Mihăilești, județul Giurgiu, la 21 de km sud de București, nu de parte de râul Argeș. Unii istorici presupun că pe acel deal regele dac Burebista și-ar fi întemeiat capitala foarte întinsului său regat. Cu acel prilej, s-au adus la lumina zilei optzeci de schelete de oameni înalți de peste trei metri. Cum era de așteptat, descoperirea a fost secretizată, iar osemintele au luat calea Moscovei de unde nu s-au mai întors niciodată în România.

De-a lungul anilor, schelete de urieși s-au mai găsit la București, în cartierul Pantelimon, la Cetățeni în județul Argeș, în munții Buzăului, precum și la Polovragi, în județul Gorj. Interesant de remarcat este că, după descoperirea de la Popești, cercetările s-au oprit și, în acele locuri, nu s-au mai întreprins niciodată lucrări arheologice, dealul cu pricina nefiind cercetat decât în proporție de 30%. Ar trebui să recunoaștem că antropologia umanității are încă multe enigme de rezolvat și tocmai de aceea ni se pare foarte curios că autoritățile istorice și științifice oficiale ale lumii fac eforturi disperate să învâluie într-o impenetrabilă tăcere descoperiri asemănătoare petrecute și în alte colțuri ale Planetei, cum ar fi cele din SUA, Asia sau Sardinia. Vechiul Testament, în Facerea 3,4 ne vorbește cu mare claritate despre uriașii odrăsliți de fiicele oamenilor care s-au împreunat cu fiii lui Dumnezeu.

Adeptii ipotezei paleoastronautice, încercând să descifreze miturile dintr-o perspectivă neconvențională, susțin că uriașii biblici sunt rezultatul contactului între oameni și reprezentanții unor civilizații nonterestre, deci cu origine cosmică (cerească). Aceștia ar fi zeii antici despre care povestesc toate miturile lumii. Între acești aderenți ai teoriei extraterestre se detașează Zecharia Sitchin, orientalist și cercetător al Bibliei, absolvent al Universității din Londra, ce ne-a oferit o altă interpretare a tălmăcirilor scrierii cuneiforme de pe tăblițele găsite pe teritoriul vechiului Sumer. Se știe că Vechiul Testament a avut ca sursă de inspirație mitologia sumeriană, ori tâlcuirea lui Zecharia Sitchin, prezentată în lucrarea Cartea pierdută a lui Enki.

Amintirile și profețiile unui zeu de pe altă planetă (Ed. Prestige, București, 2021), ne îndreaptă atenția spre o altă înțelegere a întâmplărilor narate pe tăblițele vechi de mii de ani, de unde aflăm că civilizația sumeriană (apărută brusc în istorie) ar fi fost întemeiată de ființe nepământene sosite din cer. La fel de bine cunoaștem că regii sumerieni de dinainte de Potop au avut origini astrale (erau zei), iar domniile lor s-au întins pe durate incredibil de lungi și imposibil de admise de către istoria oficială, adică între 21.000 de ani (Enmenduranna) și 43.200 de ani (Enmegalanna), potrivit listei de la Larsa.

Dacă admitem că istoria oficială (dogmatică) este de necontestat, atunci ne vom împotmoli veșnic în astfel de enigme, cu neputință de înțeles și de interpretat coerent. Însă jurnalistul britanic David Icke, cunoscut adept al teoriilor conspiraționiste și paleoastronautice, în cartea sa *Secretul suprem* (Ed. Daksha, București, 2006), susține și el la rândul său, alături de mulți alți partizani ai acestei ipoteze (de altfel sprijinită și de tot mai mulți oameni de știință), supoziția lui Zecharia Sitchin conform căreia primii regi sumerieni (posibil și unii ce i-au urmat), adică zeii din cer, erau ființe non-umane originare de pe planeta Nibiru, ce ar fi aparținut cândva sistemului nostru solar, cu o perioadă de revoluție în jurul Soarelui de 3.600 de ani pământești. Astfel s-ar explica nu numai domniile extrem de lungi ale acelor suverani, ci și dimensiunile mari ale unor schelete recuperate accidental din pământul planetei noastre, întrucât zeii Anunnaki din mitologia sumeriană aveau înălțimi cuprinse între 2 și 4 m, iar anul acelor zei echivala cu 3.600 de ani pământești.

Iată uriașii biblici din vechime! Tot în sensul acestor informații, de neconceput pentru știința dogmatică oficială, mai aflăm din tradițiile budiste că viața oamenilor din timpul primului Budha era de 80.000 de ani, ea scăzând la 100 de ani în vremea celui de-al șaptelea Budha. Deloc în ultimul rând, Facerea din Biblie povestește că Adam și Eva au trăit aproape 1.000 de ani, pentru ca viața urmașilor lor să scadă treptat la 140 de ani pentru Iacov.

În acest context al misterelor secretizate de istoria oficială (așa cum a procedat de exemplu Institutul Smithsonian din SUA cu multe cazuri asemănătoare), ne este imposibil să nu ne întrebăm de ce un grup de soldați americani, în timpul războiului din Golf (Furtună în Deșert), au subtilizat din Muzeul Național de Istorie din Bagdad anumite artefacte și tăblițe sumeriene, multe cu scrierea

încă nedescifrată? Este cât se poate de clar că au avut o misiune de îndeplinit, fiind instruiți în consecință. Și ne mai este la fel de limpede că astfel de secrete, incompatibile cu temeiul istoriei științei oficiale, nu pot fi dezvăluite întrucât ar dinamita întregul eșafodaj al civilizației pământene.

Acum, în încheierea acestei succinte prezentări, considerăm că s-ar impune o foarte posibilă legătură între scheletele de uriași găsite în locurile enumerate mai sus și cel descoperit în anul 1976 (cu o lungime de 10 m) într-o galerie de mină veche de peste 5.000 de ani, la Roșia Montană, pe o lespede din aur pur ce cântărea 1.000 t și acoperea gura unui puț adânc, săpat în piatră cu o precizie care întrece tehnologia noastră de astăzi. În anul 1913 a apărut postum cartea Dacia preistorică scrisă de istoricul Nicolae Densușianu (1846-1911), în care autorul a conturat pentru prima oară ipoteza existenței triburilor pelasgilor (preindoeuropene) și pe vechiul teritoriu al spațiului românesc, nu numai în regiunea Mării Egee, iar ceea ce el numea altarele ciclopice de pe muntele Caraiman și columna cerului din Carpați, ce au supraviețuit până în zilele noastre, nu ar fi altceva decât mărturiile acelei culturi antediluviene.

Șase decenii mai târziu, în 1968, profesorul peruan Daniel Ruzo a vizitat Munții Bucegi, ocazie cu care a susținut, și el la rândul său, că Sfînxul din Bucegi și Babele nu sunt rezultatul capriciilor fenomenelor meteorologice ci, din contră, rodul muncii creatoare a unei civilizații ce a înflorit cu mult timp înaintea egiptenilor și sumerienilor. Lăsăm la o parte ideea riscantă a lui Densușianu cum că pelasgii ar fi pus bazele civilizației egiptene pornind din Carpați, traversând apoi Asia Mică, respectiv Orientul Apropiat, pentru a ajunge în final la vărsarea Nilului în Marea Mediterană, ca să ne îndreptăm atenția spre misterele Munților Bucegi.

Tot Daniel Ruzo avea convingerea că în adâncul acestui masiv s-ar întinde imense spații naturale (peșteri) și artificiale ce ar adăposti unul dintre cele trei depozite inițiatice ale lumii, unde au fost tănuite, din vremuri străvechi, dovezi extraordinare ale cunoașterii culturale și științifice ale unor civilizații uitate de memoria colectivă a umanității, sau mai degrabă neștiute de nimeni, ce s-ar fi dezvoltat pe Terra cu mult timp înainte de nașterea istoriei noastre. Curios este că Biblia, în Vechiul Testament ne oferă o astfel de știre: Nu ne aducem aminte despre cei ce au fost înainte, și tot așa despre cei ce vor veni pe urmă; nicio pomenire nu va fi la urmașii lor. (Eclesiastul 1,11).

Și unii oameni de știință ai zilelor noastre au emis ipoteza conform căreia înainte de civilizația noastră au mai ființat cinci civilizații succesive, cu nivel de dezvoltare comparabil cu al nostru, care ar fi pierit din motive necunoscute. Revenind la presupunerile lui Daniel Ruzo ne întrebăm dacă ar fi oare o simplă coincidență că legendele locului vorbesc despre comorile nemaivăzute, ascunse în străfundurile Munților Bucegi? În aceeași ordine de idei credem că ar fi interesant de menționat și interesul discret al SUA pentru acest munte, din moment ce agenți ai unor servicii secrete americane i-au cercetat versanții, văile și cotloanele imediat după 1990.

Însă, mai mult ca sigur, nu numai pentru ce ar ascunde muntele în interiorul său, ci și pentru anomaliile energetice bizare ce se manifestă puternic în anumite zone mai puțin vizitate de turiști, însoțite de luminiscente ciudate, bubuituri și zgomote înfundate venite din subteran, precum și unele activități seismice de mică magnitudine, cu o ritmicitate categoric nenaturală, pentru că se produceau numai între orele 20:00 și 3:00 dimineața.

Respectivele cutremure s-au simțit timp de o lună în anul 1993 și între anii 1994 și 1998. Fenomenele energetice inexplicabile au fost cercetate de geologi, speologi, geofizicieni, radiesteziști și de specialiști în extrasenzorial, dar fără să se ajungă la vreun rezultat concludent. Cel puțin la fel de enigmatică este și etimologia unor cuvinte legate de Munții Bucegi, a căror origine rămâne deocamdată necunoscută și nu au nici un corespondent în alte limbi, cum ar fi stâncă, scorbura, brână, pisc, strungă precum și numele proprii Bucegi, Zgârbură, Bolboci ce par a avea ca sursă substantive comune.

Numele celui mai înalt vârf, Omu (2505 m), amintește de mantra AUM, cu o profundă semnificație spirituală pentru spațiul indian, dar și de AMEN al evreilor, precum și de AREIO OUM din antichitatea egipteană. Deloc întâmplător, în trecutul nostru îndepărtat, vârful Omu a fost socotit un loc sacru, de întâlnire cu zeii, o coloană a cerului, după cum afirma Nicolae Densușianu, sau un axis mundi, așa cum, mai târziu, spunea și Mircea Eliade când se referea la coloanele și stâlpii culturilor preistorice și antice, al căror simbolism cosmologic revela legătura Pământului cu cerul unde sălășluiau zeii.

*

Și în Munții Buzăului s-au remarcat fenomene extrem de ciudate care, fără nici o îndoială, culminează cu dispariția instantanee a unor oameni, ca înghițiți de spațiu, în imediata vecinătate a numeroși martori oculari. Unii dintre dispăruți sunt localnici, alții turiști amatori de drumeție. Cei mai mulți nu au mai fost găsiți niciodată, iar ceilalți au apărut la distanțe mari, confuzi și incapabili de a explica ce s-a întâmplat cu ei. Tot aici, pe dealul Broscarului și la Policiori, s-au găsit cu mai mult timp în urmă, câteva pietre de dimensiuni mai mari, cu semne bizare crestate pe ele, dar așa cum era de așteptat, nici acestea nu au trezit interes din partea specialiștilor.

Între legendele acelor plaiuri, de departe, cea mai interesantă este a Luanei care circulă în cel puțin două variante. Prima povestește de frumusețea fără de seamă a unei fete ce s-a pogorât din cer într-un car de foc. După ce i-a căzut cu tronc un tânăr din partea locului, s-a stabilit în zonă și a început să-i învețe pe oameni (pe pământeni) scrisul, cititul și știința tămăduirii bolilor, la fel cum au procedat și zeii civilizatori din toate miturile lumii.

De bună seamă că fata venită din stele avea un iubit ceresc din moment ce acesta, simțindu-se părăsit, drept răzbunare, a pornit un război nimicitor împotriva oamenilor, aruncând din carele de luptă pe pământ foc și pucioasă. În cea de-a doua variantă, Luana era un rege bătrân, puternic și foarte înțelept ce domnea dintr-o cetate luminată de un fel de Soare artificial. Și în acest caz, dușmanii suveranului au sosit din cer în care de foc zburătoare, distrugând cetatea și sursa de lumină. Mărturiile sumeriene, înscrise cu semne cuneiforme pe tăblițele de argilă, ne informează că cel de-al treilea rege antediluvian era numit Enmenluana, conform listei găsite în orașul Larsa. Acesta, fiind zeu, deci cu origine cerească, a domnit 43.200 de ani pământești.

Poate că legăturile între informațiile parvenite de la distanțe atât de mari ar fi cel puțin hazardate dacă nu am afla că și reputatul orientalist român Constantin Daniel, în lucrarea *Civilizația sumeriană* (Ed. SportTurism, București, 1983), și-a manifestat surprinderea cu privire la asemănarea dintre descântecurile sumeriene și cele românești, strânse de etnograful și folcloristul Arthur Gorovei în culegerea *Descântecurile românilor*. * În anul 1961, arheologul Nicolae Vlassa din Cluj a dezgropat lângă satul Tărtăria trei tăblițe din lut, de mici dimensiuni, pe suprafețele cărora fiind vizibile câteva semne ce ar fi sugerat o protoscriere. Doi ani mai târziu, Vlassa a emis ipoteza asemănării respectivelor semne cu unele dintre cuneiformele folosite în scrierea sumeriană, ceea ce a declanșat un scandal internațional, identic cu marele conflict de idei iscat în urma unei descoperiri similare din localitatea Glazel (Franța), din perioada interbelică, zarvă accentuată și de ideea că artefactele de la Tărtăria ar fi mai vechi cu 2.000 de ani decât scrierea sumeriană.

Drept urmare, taberele istoricilor s-au împărțit între susținătorii autenticității tăblițelor de la Tărtăria și oponenții lor care au considerat că sunt falsuri, ignorând pesemne descoperirile asemănătoare din Ucraina, într-o peșteră de pe malul Niprului și din Serbia, de lângă Belgrad, din 1908, a arheologului sârb Miloje Vasic. În opoziție cu părerea celor ce pretind contrafacerea tăblițelor de la Tărtăria, mulți istorici români și străini, neacceptând granițele imuabile ale istoriei oficiale și-au exprimat convingerea că în spațiul românesc, sârb, bulgar și ucrainean s-a dezvoltat o civilizație mai veche decât cea sumeriană și egipteană, numită *Vechea Europă* (Die alte Europa), din

care s-au născut apoi multe dintre popoarele europene de mai târziu.

Între istoricii străini care sprijină această teorie, ce ar valida implicit și autenticitatea protoscrierii europene, îi putem enumera pe lituaniano-americană Marija Gimbutas (1921-1994), lingvistul german Harald Haarman (expert în paleografie la Bruxelles și în Finlanda), britanicul Sir Mortimer Wheeler (1890- 1976), John Allan Halloran (sumerolog american), Milton Mc Chesney Winn (arheolog american), lingvistul bulgar Vladimir I. Gheorghiev (1908-1986) și arheologul maghiar Makhay Janos. Cercetările arheologice ulterioare, întreprinse în România ultimei jumătăți de secol, la Turdaș, Alba Iulia și Daia Română, precum și cele din Bulgaria și Serbia, par a atesta, într-adevăr, înflorirea unei civilizații neolitice, surprinzător de dezvoltată, pe aceste locuri, a cărei vârstă este estimat între 7.000 și peste 10.000 de ani.

*

În foarte strânsă legătură cu tăblițele de la Tărtăria, se cuvine să amintim de unele dintre cele mai interesante culturi neolitice ale Europei, Cucuteni, Hamangia și Gumelnița, care s-au dezvoltat acum 6.000-7.000 de ani în spațiul românesc și în imediata vecinătate. Despre ele, cercetătoarea Marija Gimbutas pretindea că ar fi fost cea mai veche civilizație protourbană a acestui continent. Într-adevăr, descoperirile arheologice de la Cucuteni (Moldova, nu departe de Iași) au pus în evidență așezări umane foarte mari, întinse chiar și pe sute de hectare unde viețuiau 10.000-15.000 de suflete. Unele case aveau unul sau două etaje, iar locuitorii se mutau din timp în timp în alte locuri, părăsindu-și casele pe care le incendiau. Vestigiile unor orașe neolitice asemănătoare au fost descoperite lângă Tărtăria, la Turdaș, istoricii estimând că ele ar fi mai vechi cu 2.500 de ani decât

piramidele egiptene.

Dintre toate minunățiile cucuteniene care au supraviețuit până în zilele noastre, cele mai demne de interes sunt vasele din lut ars, pictate, între altele, cu simbolul ce amintesc de lumea celestă a zeilor, spirale, meandre și motive solare inspirate de transcendentul astral, dar și figuri geometrice (pătrate, cercuri, romburi, triunghiuri, linii frânte) ce se regăsesc din abundență în ornamentica tradițională românească de până mai ieri, de la straițele noastre populare și obiectele de uz casnic, până la decorațiunile vechilor case rurale. Admirându-le, nu ai cum să nu te întrebi cum de a fost posibil ca strămoșii noștri atât de primitivi să zămislească o operă de artă atât de profundă spiritual?

Mulți istorici susțin că civilizația neolitică a cucutenilor ar fi avut un sfârșit abrupt, dispărând neînțeles din istorie, dar atunci cum ne-am explica supraviețuirea până în preajma zilelor noastre, timp de milenii, a simbolurilor cucuteniene și asemănarea frapantă dintre locuințele primitive de atunci (formă arhitecturală, planimetrie, inventar casnic, roata olarului și războiul de țesut vertical) și gospodăriile țărănești care, până acum un veac, încă se mai construiau pe la sate. Poate cele mai sugestive artefacte ale culturii Gumelnița sunt zeița de la Vidra (lângă București), Vasul cu comete (descoperit chiar la Gumelnița, pe malul Dunării, în vecinătatea Olteniței), cu simboluri pictate ce ar sugera corpurile cerești din spațiul cosmic numite popular stele cu coadă și așa numită Casă a spiritelor (dezgropată la Căscioarele, la sud de București), de fapt un model miniatural de templu modelat în lut (o machetă), cu culori și forme arhaice, ce ne poartă cu gândul la ritualuri sacerdotale păgâne, din vremurile când zeii se implicau des în cotidianul oamenilor.

Dar, de departe, cele mai cunoscute în lume sunt cele două siluete umane stilizate până la a exprima chintesenta acelei stări sufletești, cele mai profunde și înălțătoare stări de spirit a omului, care ne singularizează de toate viețuitoarele pământului, gândirea. Găsite la Hamangia (Dobrogea), cele două mici figurine din lut reprezintă un bărbat în postura obișnuită a omului cufundat în gânduri, cu capul sprijinit în mâini (de aceea istoricii l-au și denumit Gânditorul de la Hamangia), iar femeia, în poziția șezând, are brațele odihnindu-se pe un genunchi ridicat. Și iar ne întrebăm ce resorturi tainice i-a determinat pe primitivii aceia din neolitic să realizeze o operă de artă atât de subtilă, ce sugerează magistral odihna, repausul, calmul și pacea unei activități spirituale caracteristică numai omului? Desigur, multe animale au rudimente de gândire, dar ele nu se ridică la nivelul minții umane.

Petru Vintilă Jr

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*